

I Leos värld

Telefonluren for i backen och plasthöljet sprack.

Den statanställda kvinnan på andra sidan telenätet upprepade gång på gång orden

– Hallå? Hallå? sedan tröttnade hon och lade på.

Kvar stod Leo framför telefonbordet och stirrade in i tavlan som hängde över det. Hans blick liksom ville tränga igenom målningen, men det gick inte.

Han koncentrerade sig på att sjunka genom golvet, men på riktigt, och inte som de gångerna man säger \\'jag önskar att jag hade sjunkit genom golvet\\'. Nej, han stod faktiskt och försökte på allvar få golvplankorna att ge sig vika för hans klena kropp, med bara viljekraften.

Dessa tankar for runt i hans huvud under någon bråkdel av en sekund, då han fortfarande vägrade acceptera det som hade sagts i luren och bara försökte skjuta upp verkligheten genom att slippa undan den. Men det gick inte. Verkligheten knackade på dörren så fort som hans vältrimmade hjärna hade gjort alla de kopplingar som krävdes, och sedan steg verkligheten in i rummet och han stod hjälplös och såg på. Verkligheten spred unken spritstank i rummet och cigarren i mungipan bildade ett tjockt moln av rök omkring dem.

Verkligheten såg sig omkring, nickade avmätt mot Leo, som av ren artighet, och tog av sig hatten.

Verkligheten hängde upp sin cylinderhatt på kroken bredvid dörren, den krok som hans far en gång hade spikat upp, och kastade sig sedan över pojken.

Leo såg i förtvivlan hur verkligheten liksom förgrep sig honom, liksom slog sig fram mot hans vilja. Han kände hur den trängde sig igenom öronen och in i huvudet, för att sedan spridas i hela kroppen.

– Min familj är död, sade han högt och tydligt.

Allt skedde så snabbt. Telefonluren som gick sönder, golvet som vägrade ge efter, våldtäkten och bilderna av hans lemlästade familj.

Då checkade han ut, tog sitt stämpelkort och svalde det. Sedan vinkade han farväl till väggarna och taket, målningen, telefonen och Sofia.

Och så föll han handlöst mot golvet.

Tre timmar senare så vaknade han upp. Det var inte som om han var förvirrad, nej, han visste precis vad som hade hänt. Han visste att han hade fallit ner i golvet, slagit i huvudet i bänken bakom och sedan hämtats av en ambulans till sjukhuset. Han hade varit medvetlös sedan huvudet kolliderade med bänken, och han hade legat i ambulansen med en sjukvårdare som tog hand om hans sår i bakhuvudet.

Hans flickvän, Sofia, hans polare, Josef och Nico, samt butiksbiträdet John stod vid sidan av sjukhussängen. Nico hade blommor med sig och John hade fortfarande det där fula Marlboro-förklädet på sig. John arbetade i det lilla snabbköpet nere vid hörnet av gatan och Leo hade inte den blekaste aning om vad John gjorde på

sjukhuset.

Allt gick så fort och inget spelade roll. Sofia grät och Josef lade en chokladask på hans bröst. Tajming hade aldrig varit Josefs starka sida.

Leo slöt sina ögon och föll in i medvetslösheten igen.

”Två personer omkomna i bilolycka” löd rubriken i tidningen.

Nionde sidan, nere i vänstra hörnet med en bild på en krockad bil som någon på redaktionen hade valt på måfå, för bilen tillhörde inte hans föräldrar.

”Då var det bekräftat” tänkte han. Någonstans i hans undermedvetna så fanns det misstankar om mord och iscensättning, men paranoian ersattes av realism. Ingen hade velat mörda hans föräldrar.

Men om det nu vore så att han hade fått välja, så hade han nog föredragit att de blivit mördade. Om de nu varit tvungna att dö, alltså. Då hade han i alla fall haft något att göra – någon att hämnas på. Då hade det inte känts som om de hade dött förgäves.

Han ville ha någon att lägga skulden på. Han ville få någon att betala för föräldrarnas död. Han ville släppa ut all den här vreden, som i grunden av sorg, och låta den lägga sig som en skyddande slöja mellan han och olyckan.

Eftersom att han var enda barnet och eftersom att alla andra levande släktingar, alla två, bodde i Italien så var han i stort sett ensam nu. Hans två farbröder skulle flyga in för begravningen, men sedan skulle de åka igen. De skulle bara stanna i två dagar.

– Krona eller klave?

– Va? Sade den ensamma killen som såg ut att vänta på någon.

I samma stund kastade han upp enkronan i luften och den andra killen följde den med blicken.

Leo måttade ett knytnävsslag som träffade killen halvt över näsan och halvt över ögat.

Killen stapplade bakåt och föll ihop mot skyltfönstret. På andra sidan glaset stod en ”Tre filmer, tre dygn, 59kr”-skylt.

Killen på marken satt med händerna för såret och hejdade blodet som rann från näsroten. I samma stund som Leo förberedde en spark mot huvudet så fick han en knytnäve i korsryggen. Han borde ha hört att killens två polare kom springande bakom honom, men Leos tankar upptogs av något annat.

Det hela slutar med att Leo ligger intill skyltfönstret, under den där skylten, i fosterställning med tänder utslagna och inslagna och blåtiror och blödande sår.

Det blev hans andra sjukhusbesök på nio timmar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren BaraOrd med Poeter.se id #5345 innehar upphovsrätten